

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (O-vár, Bástyá-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. körü tagsági díj 1 frt, mely Gebhardt Ötme pénztárnoknak küldendő Kolozsvárt. („Hója“ szőlő.) A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körü tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazdá“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t, díjtalanul kapják.
---	--	---

IV-ik évfolyam.

1889. október 1.

19. szám.

A méhek ellenségei és azok ellen való védekezésről.

Van különben eset, hogy az illető méhész éppen a nyári hónapokban, tehát a viaszmosy uralkodása idejében annyira el van kora reggeltől késő estig egyéb mezei munkával foglalva, miszerint a méhek seprését legjobb akarata mellett sem teheti máskor, mint vasárnap, vagyis hetenként egyszer; másrészt pedig abba sincs módja, hogy e czélra külön díjazott embert tartson.

Ily körülmények között melegen ajánlom, hogy vasárnap a takarítás végezte után a kas alja körül, a kaptárok-nál pedig a szegletekbe, a hol a kukacok rejtőzni szoktak, finomra szitált, közönséges hamut hintsen, mely — habár viasz hulladékokkal vegyül is — annyira kellemetlen talaj a kukacoknak, hogy önként távozik a méhlabból, vagy pedig alkalmas táplálék hiányában éhen vesznek.

Ártalmatlan, mibe sem kerülő szer ez a hamu, de hasznosságát önmagam tapasztaltam s ismételten melegen ajánlom alkalmazását.

A viaszukac mellett nem marad hátra pusztító tulajdonságával a **méhfarkas**, (*Philantus apivorus*), mely kizárólag mézelő méhvel táplálkozik s ugyancsak ezekkel neveli fel utódait.

Hogy mennyire fejlődött ösztönnel bír a méhfarkas, az kitünik abból, hogy áldozatát csakis gyűjtés közben, a virágokon vadássza, míg ha közelében méhtelep van, ugy direct a röplyuk elé szál s a haza törő, mézzel terhelt méheket abba a minutumba ragadja meg, mikor az épen bebujni törekszik.

Ez a valódi méhrabló, a közönséges darázstól nagysága által különbözik s sárárt a napnak kitett domb és sáncz-oldalokba üti fel s innét száll ki garázdálkodását folytatni.

Védekezni ellene igen bajos és gyéritése is csak ugy lehetséges, ha tanyáját kipuhatolva: azt lőporral felrobantjuk.

Hasonlóképen réme a méhészeknek némely vidéken a mindenki által ösmert **szitakötő**, mely, miként a méhfarkas, csaknem kizárólag méhekkel él s így azokat pusztítja.

Rendesen a méhes közelébe tanyáz és röptében kapdossa el a mit sem gyanító méhecskéket. Tulajdonképen fejlődését homály fedi, mert bár a természettudósok a szitakötő álczáját a vízi növényeken vélték csak feltalálni, mindazonáltal ott is igen el van terjedve, hol közelbe, de még távolba se semmi álló vagy folyó víz, tehát vízi növény sincsen.

Ennél is hát csak a gyéritésre szoritkozhatunk, amit azon sajátságánál fogva, hogy rendesen a méhes közelébe tanyáz s az elfogott áldozattal egy magasabb pontra, például, nádszál vagy száraz ágra telepedik, tehát ezen tárgyak végeit madárleppel bekenve, sokat elfoghatunk naponként közülök és ezzel együtt sok méh életét is megmentjük.

Éjjelre a szitakötő a nagyobb levelű fák vagy cserjéken nyugszik; a levél alsó lapjára kapaszkodva; a mit szintén jó tudni, mert korán reggel, míg a nap föl nem kelt, különösen a diófákon kézzel is sokat elpusztíthatunk közülök.

Megemlítendőnek tartom itt a **pókot** is, mely oly prakticus, hogy hálóját a méhek röpirányába feszíti s abba számtalan jobb sorsra érdemes méh leli halálát.

Óvszere a seprü, mivel ha hálóját ismételten elrontjuk, ugy kénytelen más helyre vonulni és a veszély már az által is kevesbedett.

A **szitári** vagy **lódarázs** (*Vespa Crabro*) rászolgált arra, hogy életét ne kiméljük. Ez is az eleven méheket hurczolja el. Fészket napos helyen álló faoduba rakja, mit ha feltalálunk, igen tanácsos a méltatlanul méheknek szánt kénköves rongyot ezekre felhasználni.

Sorba jön itt a **közönséges darázs** (*Vespa Vulgaris*), mely a méhtelepet mézorzás czéljából szerencsétlenni és némely telepet teljesen kipusztít, ha garázdálkodását nem korlátozzák a kellő időben.

A darázsok ellen való védekezést ott kezdjük, hogy ne csalogassuk, ne szoktassuk azokat méhesünkbe. A da-

rázs is mézzel táplálkozó rovar lévén s habár a táplálékból nem is halmoz össze készletet, a mindennapi élelem megkeresésére mégis utalva van s ezt onnan szerzi meg, hol legkönnyebben, legkényelmesebben hozzá ferhet s éppen nem lehet nagyon csodálni, hogy a méh lakba is bemegy s ha teheti, újra meg újra megdézsmálja; különben az erős családok nem ijednek meg ő kigyelmétől s ha oroz, hát többnyire a gyengébb törzsektől oroz, a mi még károsabb a méhészre nézve.

Általában véve egyes darázsok megjelenésével ne idézzünk rémképeket magunk elé, mert veszélyessé csak akkor válnak, ha özönével jönnek, ha rajként ostromolják a méheket.

Ha kutatjuk az okokat, melynél fogva hozzánk oly nagyszámu éhes darázs látogat, hát reá jövünk, hogy mi magunk hibája okozta annak megtörténtét.

Több méhész ugyanis azon hitben, hogy a darázsokat mind elfogja, a méhesben a méh lakok közzé és azok röplükához is méz, czukrosviz, vagy más hasonló édességgel telt üvegeket állit ki, hogy abba a darázsok bele menve, megfuldjanak. Ily pancsolás mellett, persze kikerülhetetlen, hogy vagy egy üvege el ne törjön, vagy fel ne dőljön; de meg a nélkül is szükséges azokat csalétekül, az édességgel kívül is bemázolni s ezzel a darázsok figyelmét felköltetni.

Persze a darázs — hasonlóan a méhekhez — mikor az így, számára kirakott eleségből jól lakott, azonnal repül haza s a talált áldásról több társait is értesítve, csakhamar tized, huszad, századmagával tér vissza s rövid pár óra alatt már több a darázs a kasok előtt, mint a dolgozó méh.

(Vége köv.)

Visszhang

„Ragadós költésnyv hazánkban“ című cikkre.

A „Méhészeti Közlöny“ folyó évi 18-ik számában „Ragályos költésnyv hazánkban“ cím alatt napvilágot látott közleményre vonatkozólag a t. szerkesztő ur engedelmével szükségesnek láttam egy pár megjegyzést tenni.

A tényállás egész addig, míg Papp Sándor ur egy költéssel telt léptáblát Kolozsvárra küldött, az igazságnak teljesen megfelel. Alkalmam volt látni, ugy az augusztus 28-án Papp ur által irott levelet, valamint később, vagyis szeptember 11-én az állítólag fertőzött léptáblát is. A levélben panasolta Papp ur, hogy két kúpos, meg egy Dzierzen kaptárban nála megromlott s kellemetlen szagu fiasítás mutatkozik, amit később a beküldött kerettel is bizonyított.

Szeptember 11-én délelőtt Albu József igazgató al-elnök és Kőműves Gerő tagtárs urak szivesek voltak ama bizonyos, fertőzött lépet csekélységemnek is megmutatni, hogy „mit szólok hozzá?“ A lép egy rendes, országos méretű keretben volt; a lép maga szurokfeketeségű 7—8 éves lehetett s mindkét oldalcellái telve voltak félig kifejldött, de időközben megromlott s elhalt kukacokkal, illetve méh-álczákkal. Szaga, mint minden bomlásnak indult

szerves anyagnak, természetesen kellemes nem volt és nem is lehetett, mert az ilyen, felette avult lépeknek már magában is rosz szaga van, itt pedig még a rosz szagot fokozta azon körülmény, hogy a keret Papp urnál is több napig kün hevert, hogy forró napon, 5 napig volt a kukaczos lép uton, Csengertől Kolozsvárig.

Részemről a felelet, amit most is változatlanul fenntartok, az volt, hogy bár a fiasítás valóban bomlásnak indult és kellemetlen szagu: a ragályos költésnyvről szó sem lehet.

Tény, hogy általam nagyrabecsült Dr. Bartha János városi főorros ur, a romlott költést górcsövi vizsgálat alá vette, sőt abba sem kételkedem, hogy azok egy némelyikében bakteriát fedezett fel, hanem még tovább megyek! Ha ugyanis azt a romlott költést most, e sorok megjelenése alkalmával vennők górcsövi vizsgálat alá, még arról is meggyőződhetnénk, miszerint azóta, a bakteriák száma tetemesen szaporodott, de korántsem azért, mert ragadós költésnyvvel állanánk szemben, de igenis azért, mivel a bakteriák szaporodásához megkívántató talaj, a romlott szerves anyagban megvan:

Alapjában véve a dolgot, tehát a górcsövi vizsgálat egyetlen betüvel sem eredményezett többet, mint mennyit annak előtte tudtunk. Szabad szemmel is láttam, hogy a költés senyvedt, magyarul mondva rothadásnak, bomlásnak indult s ebből kifolyólag arról is tisztában voltam, hogy abban bakteriák vannak; de engedelmet kérek, hogy kétségbe vonom ez alkalommal a górcsőnek azon jó tulajdonságát, hogy az által, a „ragadós“ klauzulát is kibetüzni lehetséges volna.

Az inkriminált költés beérkezte előtt 12—14 nappal egy kolozsvári tekintélyes méhész telepét látogattam meg, tévén egy anyaméhre szükségem. Megenged az illető méhész ur, hogy nevét elhallgatom; elég az hozzá, hogy a sziveségből átengedett anyaméh kézhez vétele után, mivel a keretfogó nálam volt, hát a meganyátlanitott család csak át nyomban át is pakoltam a szomszéd kaptár népéhez s bár ez eljárás alig 5 perczig tartott, mégis, e rövid idő határozatosan hozzá járult nem csak tapasztalatim öregbitéséhez, hanem ahhoz is, hogy az idén ugy látszik, több helyt előfordult költésnyv ragálytalan voltát a legközelebbi tavaszon — ha Isten éltet — minden kétséget kizárólag beigazolni szerencsés lehetek.

Talán már ki is találták szives olvasóim, hogy mit akarok mondani. . . . Sem több, sem kevesebbet, mint hogy az általam tisztelt méhésztárs ur telepén, azon kaptárban, melyből az anyát elvettem, a csengeri Papp Sándor ur által beküldött romlott költés hasonmására bukkantam.

Ez a felfedezés tehát az, melyből biztos megállapodásra juthatunk. Hogy pedig ez lehető legyen, itt nyilvánosan kérem fel tisztelt tagtárs urat, hogy a tényt, mint bizonyító erővel bírót, azaz azt az általam egyesített családot még áldozatok árán is áttelelni sziveskedjék, valamint én

is ugyanazt teszem az elhozott anyával is s ez nekünk, méhészeknek a reánk jövő évben többet fog majd bizonyítani a földgömb összes görcsöveinél.

Most pedig leirom a saját egyéni véleményemet a Papp ur által beküldött költésről.

A méhészettel foglalkozó — figyelmes — gazda számtalanszor kénytelen tapasztalni, hogy egyes, kiválónak jelzett családja egyszerre, mintegy elalszik, vagyis képzelt népességével ellentétben, gyűjtési kedve lelohad s csak néha-néha lát abból egy-egy méhet kiszállani. Épen nálam is történt, hogy népgazdag és a költőtér összes keretei fiasítással megrakott családom egy szép nagyon — mintha kicserélték volna — egyszerre elnéptelenedett.

Azon hitben, hogy talán megrajzolt, haladéktalanul vizsgálat alá vettem, de bizony azt láttam, hogy rajzás nem csak hogy eszében sem volt, hanem még annak lehetősége is kizárva találtam. Ily körülmény hatása alatt, mivel kellemes nyári idő volt s a kaptár tömegtelen fiasítást tartalmazott, nem tehettem semmit, hanem nyugodtan vártam és reméltem családom mielőbbi megjavulását a kibuvandó fiasítások által.

Időközben beállott egy minden tekintetben ősziességű hideg esős idő, mikor méheim 4–5 napig ki sem repülhettek.

A jobb napok egyikén elnéptelenedett családomat újra behatóan megvizsgálva, sajnálattal kelle tapasztalnom, hogy 4 keret fiasítás, mert a méhek azokat nem borították, elhanyagolt állapotra valló jéghidegségű s azokból az élet legvégső szikrája is kihalt. Hiába akartam a dolgon azután úgy segíteni, hogy az odahagyott fiasítást erős törzseknek osztottam be, mert a bizon többé nem éledt fel soha; bomlásnak, feloszlásnak indult, kellemetlen hulla szagot terjesztett s végre is mindenik, vagyis mind a 4 tábla meghült fiasítást eldobnom kellett!

Más alkalommal meg épen mestergélésem által idéztem elő hasonló faktumot.

Egy nép, fiasítás és mézgazdag törzsemet helyéből eltávolítottam; az ugynevezett helycsere útján könnyű szerrel műrajat készítettem.

Hogy a műtét sikerült, azt gondolni is lehet, mert az erős törzs összes röpképes méhe a megszokott helyre szállott vissza s így az üres kaptárba hatalmas raj verődött.

Csakhogy amit a vámon nyertem, azt a réven szépen el is vesztettem, mivel a jó volt, de a helyesere következtében elnéptelenedett családban visszamaradt tulsok fiasítás nagy része — minden bizonnyal a hűvös éjjek következtében — annyira áthült, hogy nem csak az álcza stádiumában levők mentek tönkre, hanem a már teljesen kifejldött, fiatal méhek sem voltak képesek a czellákat oda hagyni. Ezek némely részét a kupak kirágása közben érte utól a végelgyengülés, más része pedig, már félig kibujva, hunyta örök álomra szemeit.

Álljon itt még egy harmadik eset.

Köztudomásu ugyanis, hogy a méztérbe, annak meg-

nyitásakor a méhek nem szívesen mennek fel s épen ezért szabály: hogy oda egy-két fiasításos keret kell befüggeszteni a méhek felszoktatására. Sokan állítják, hogy a fiasításos lépet a méhek nagy előszeretettel lepik el, de én ezen állítást sem irhatom alá, mert bizony az anyát még a fiasításnál is előbbre teszik és ennél fogva a kerettel együtt a méztérbe függesztettek és a költést fedetlenül hagyva, le a költő ürbe huzódnak. Így volt nálam is és bizon nem egy fiasítással telt keretet kellett itt is a meghülés következtében eldobnom; egyuttal megtanítottak a méhek arra: hogy a költéses keretet, melyet a méztérbe befüggeszteni kell, ha az elromlástól megvédeni akarom, naponként muszáj kicserélni mindaddig, míg a nép a méztérben is kellőleg fel nem szokik.

Hasonló bajt volt szerencsém észlelni a b.-gyulai, valamint a budapesti méhészeti kiállításon, amit nagyon is természetesen találtam, mert a távolabb vidékről oda hurczolt élő méhek nagy része az első kirepülés alkalmával az ismeretlen körben nem találja meg saját hajlékát s ez által a kaptár belső hőfoka hirtelen leszáll, amikor aztán kikerülhetlen egy-két keret fiasítás meghülése s azok elsenyvedése, anélkül azonban, hogy ennek a méhészetre valami rettenetes utókövetkezménye háramlanék.

Papp Sándor ur hangsulyozva jegyezte meg levelében, hogy mindhárom romlott költéssel bíró családja „meddő maradt“, tehát ez évben nem rajzott. Ez a megjegyzés szintén állításaim valósága mellett bizonyít, hogy tudniillik Papp urnál a kérdéses három törzs valahogyan népének nagy részét elvesztette és nemcsak a rajzásra képtelenné lett, hanem még a meglévő költést sem volt képes a fejlődéshez megkivántató meleggell ellátni s ez okon, miként azt a felmerült esetből láthatni, a fiasítás nagyrésze meghült.

Felette sajnálom, hogy jelenlegi állásommal összefüggő bokros teendőim a méhészettel és a méhészetről való behatóbb foglalkozást meg nem engedik s csakis kényszerűségből ösztönözöttem vehetem a tollat néha-néha kezembe. Ez azonban nem hátráltathat mégsem abban, hogy egy ülem hallattára elejtett megjegyzésre, habár röviden is, reflektáljak.

Azon, már említett, két nagyrebecsült méhész társurak egyike, a romlott költés bemutatásakor nekem, a ragadósságot tagadó válaszomra körülbelül ezeket mondta: „Károlyi urnak igaza lehet, csakhogy aggasztó körülmény, hogy máskor igen, míg ennél az esetenél a méhek az elromlott költést ki nem ezibálták“... Édes Istenem! hát igaz, hogy a méhek, rendes körülmények között, a rossz költést, ha muszáj s ha az ehez megkivántató munka erő megvan, kihurczolni képesek, miként ezt a herefiasítás lefejezése után is tapasztalni szoktuk; csakhogy egy olyan törzs, mely népét elveszti, ezen, a méheknek különben is kellemetlen funkciót soha nem teljesitheti, sőt inkább számtalan eset tanusítja, hogy több keret herelépet, vagy költést lenyakazva, még erős család sem képes

a várt sikernek megfelelni, hanem a méhésznek kell segí-
gezni s a legyilkolt here-fiasításokat fecskendő segítségével
a lépekből kimosni.

Addig is, míg erre vonatkozólag még néhány megjeg-
yzést tenni szerencsés leszek, biztosítom Papp Sándor urat,
hogy méhészetének jövőjén mit se aggódjon, mert a bekül-
dőtt romlott fiasítás az abnormis időjárásnak következmé-
nye s valamint a kotló alá tett, de meghült s megromlott
tojás a szárnyas állatokra kolerát nem hoz, úgy ez eset sem
fenyegeti méhtelepét semmi ragadós betegséggel

Záradékol roszalnom s általában a méhészközönségre
felette lehangolónak deklarálnom kell a „ragadós költés-
senyv hazánkban“ című megjelent cikket, annál is inkább,
mert abban egy olyan dolog felett lett pácza törve, mely
gyakorlatilag ellenőrizve s ragadós voltáról semmi bizonyí-
ék beszerezve nem lett.

Károlyi Gyula.

Vegyes közlemények.

† **Érzékeny veszteségünk van ismét. Balázs Endre**
méhészegyleti választmányi tagot ragadta ki soraink közül
a halál. Köztiszteletben és közbecsülésben állott a derék
férfiu, ki nemcsak mint méhész egyleti tag, mindnyájunknak
egyik büszkesége volt, hanem mint hivatalnok, mint katona
is, kivált pályatársai között. Szívós kitartás, odaadó szor-
galom és mély, megtörhetlen köteleességérzés vezette a
folytonos munkában. Tán ez is siettette halálát. Évekkel
ezelőtt elhomályosodott látása. A tulfeszített hivatalos mun-
ka miatt érte e csapás, mely a munkaszerető, előretörő
férfiu kedélyét is mélyen megthattotta. Már rég, hogy erőt
vett rajta makacs tüdőbaja, melyen nem segíthetett sem az
orvosi tudomány, sem az övének szeretete s a gyöngéd
ápolás, miben részesült. Sokat szenvedett, míg a mult hó
18-án ráborult a halál. Özvegyet és három gyermeket ha-
gyott hátra. Legyen vigasztalásuk az, hogy az elhunyt ha-
lála miatti veszteségben sokan, igen sokan osztoznak. Teme-
tése mult hó 19-én ment végbe. Az elhunytat, a zimankós
idő daczára is, rokonai és jó barátai közül számosan kísér-
tek ki az örök nyugalom helyére; ott láttuk pályatársain
kivül a honvéd törzstiszti kart is. Nyugodjék csendesen! A
család a következő jelentést adta ki haláláról:

Már özvegy Balázs Endréné, született Szijártó Jozefin,
a maga és gyermekei: Géza, Árpád, Ilona; valamint az el-
hunyt édes apja: Balázs Márton; testvére: Balázs József;
továbbá anyósa özv. Szijártó Ferenczné és a számos roko-
nok nevében megrendült szívvel jelentik, hogy a szerető jó
férj, gondos apa, fiu, testvér és jó barát, **Balázs Endre**,
nyugalmozott magy. kir. távirtdatiszt és szolgálaton kívül
álló m. kir. honvéd főhadnagy, életének 39-ik, boldog há-
zasságának 18-ik évében, hosszas szenvedés után, tüdővészb-
ben, f. hó 18-án reggel 7 órakor kiszendedett. A mély gyász
keserűségével siratják övéi, rokonai, barátai a hú férjet, a

gyermekeiért odaadó áldozattal küzdő édes apát, a jó ro-
kont, szerető barátot. Küzdelem volt élete, szorgalom, mun-
kásság és szivélyesség jellemvonása. Környezete, kartársai
meleg szeretetétől hevültek s most e váratlan csapás után
forró könnyeikkel áldoznak sirhantja körül. Hült tetemei
szept. 19-én d. u. 5 órakor fognak az ev. rsf. egyház szer-
tartása szerint, külmonostorutcza 52. sz. lakásáról a köz-
temetőben örök nyugalomra helyeztetni, mely végtiszteleg-
tételre a rokonok, jó barát és ismerősök szomoruan meg-
hivatnak. Emléke legyen áldott! nyugalma zavartalan!

— **Ragályos költésrohadás hazánkban.** E czim
alatt lapunk mult számában közlöttékkel és **Károlyi**
Gyula urnak arra vonatkozó cikkével kapcsolatosan meg-
jegyezzük, hogy **Dr. Barth** a János városi főorvos ur igé-
retét birjuk arra nézve, hogy a már tett és ezután teendő
kísérletek eredményét lapunk következő számában tüze-
sebben ismertetni fogja. Ugyanakkor megteendő észrevéte-
lelt a **Károlyi** ur érveléseire is. Addig tehát tartózkod-
tunk a **Károlyi** ur czáfolatát illetőleg minden megjegyzéstől.
Mert miután a göresövi vizsgálat alapján lett a költés-
senyv ragályosnak nyilvánítva: a szakértők feladata leend
erre vonatkozólag a további érvek közlése.

— **Költésenyv Maros-Vásárhelyt.** Szentgyörgyi
Dénes méhésztársunk értesít M.-Vásárhelyről, hogy augusz-
tus 29-én, egyik, azelőtt erős méhcsaládjánál költésenyvet
tapasztalt. Ugyanazon napon még öt olyan családra talált.
Ez esetről tagtársunk szeptember 17-én értesítvén lapunk
szerkesztőjét, azonnal fölkérte, hogy a költésenyves lép-
ből küldjön egy darabot egyletünknek, vizsgálat céljából.
Ugyanakkor további, bővebb adatok közlését is kértük.
Maig még nem érkezvén sem válasz, sem lép, tehát nem tud-
ható, ha vajjon ragályos költésenyv-e az, mi a Szentgyörgyi
méhesében kiütött?

— **„A méh és világa.“** E lesz a czime annak a mé-
hészeti munkának, melyet **Sötér Kálmán** sajtó alá ren-
dezett sigy, remélhetőleg, már nem sokára meg fog jelenni.
Sötér Kálmán akkora tapasztalat és annyi tanulmány után
irta meg nagyszabásu munkáját, hogy az bizonyára diszére
fog vállalni a magyar irodalomnak s a magyar méhészetre
nézve kiváló nyereség lesz. A munka két kötetben fog
megjelenni.

— **Gazdag mézszüret** volt a velünk szomszédos
Apahida községben. Mint levelezőnk írja, **Szöke Lajos** oda-
való birtokos és egyletünk tagja, 7 Berlepsz-kasbeli család
után két méter mázsa mézet pergetett és azon klvül
mintegy 50 keret lépes mézet nyert; e mellett bőven ma-
radt a családoknak télire, sőt még több gyengét is fölsegít-
hetett. Nemcsak ebben a községben, hanem a környékén
is, minden méhész meg van elégedve az idéni méz-szürettel.

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Lapfelügyelő bizottság: **Álbu József, Csiki J. József, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örökösseinél Kolozsvárt. Bel-Középutcza Minorita-épület.